

## Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ

Ὁ διάδοχος τοῦ ἀβυσσινιακοῦ θρόνου ἐγεννήθη κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου 1868. Καλεῖται δὲ Ρὰς (στρατηγός) Ἀρέα-Σελασῆ. Εἶνε ἤδη ὑψηλὸς καὶ εὐρωστος νέος, δεκαεννεαετῆς περίπου. Ἠθικῶς τε καὶ φυσικῶς εἶνε ἐκτάκτου ὁμοιότητος πρὸς τὸν πατέρα του. Πρὸ τετραετίας ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Σόας Μενελίκ. Ἐν κατὰ τὰ 1877 ἐνίκησεν ὁ Ἰωάννης, καίτοι ἔχοντα 40 χιλ. πεζῶν καὶ 40 χιλ. ἰππέων, ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ στρατοῦ του ἅμα τῇ προσεγγίσει τοῦ αὐτοκράτορος, ἀποκηρυχθέντα ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ ἀναγκασθέντα νὰ προσέλθῃ με πέτραν εἰς τὸν λαιμόν, τὸ σύνθημα σημεῖον ὑποταγῆς παρὰ τοῖς ἀβυσσινιαῖς, πρὸς τὸν Ἰωάννην, εἰς ἕν διατελεῖ ἔκτοτε ἀφωσιωμένος, ἀνακοινῶν αὐτῷ πάντα τὰ σχέδια τῶν ἰταλῶν, οἵτινες δι' αὐτοῦ ζητοῦσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς Ἀβυσσινίαν. Ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου ὀνομάζεται Ζουαντιτού. Εἶνε ἤδη ἡλικίας 12 ἐτῶν περίπου, ἔκτακτῃ δὲ μόλις ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ διάδοχος. Τὸ νὰ εἶνε τις ἐγγράμματος δὲν θεωρεῖται μέγα προσόν ἐν Ἀβυσσινίᾳ. Ἄλλ' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰωάννου εἶνε. Ἰδιαιτέρων δὲ ὅπως καταβάλλει οὗτος προσοχὴν περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ διαδόχου. Μιθῶν ποτε ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐπέταξε τὸ βιβλίον, ὅπερ ἀνεγίνωσκεν, ἐτιμώρησεν αὐτὸν διὰ δεσμεύσεως ἐπὶ 15 ἡμέρας, μόλις δὲ συγκατένευσε νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῆς ποινῆς τῆ μεσιτεῖα τοῦ κ. Μητσάκη, γράψαντος πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν, δι' ἧς συνέχαιρε μὲν αὐτὸν ὡς πατέρα, ἀλλ' ὡς βασιλέα τὸν παρεκάλει νὰ συγχωρήσῃ τὸν ὑπῆκόον του Ρὰς-Ἀρέα-Σελασῆ.

Ὁ διάδοχος ἐφωτογραφήθη ὑπὸ τοῦ κ. Μητσάκη, εἰς ὃν ὀφείλονται καὶ πᾶσαι αἱ φωτογραφίαι αἱ ἐδημοσιεύσαμεν καὶ μέλλομεν νὰ δημοσιεύσωμεν. Σέβεται δὲ τὸν κ. Μητσάκην ἰδιαζόντως, ἀποκαλῶν αὐτὸν «πατέρα». Ἐπιθυμεῖ μέγας νὰ ἔλθῃ καὶ ἰδῇ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν φίλον του, ὡς λέγει, διάδοχον Κωνσταντῖνον. Ἐπρόκειτο μάλιστα κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκεῖθεν ἀναχώρησίν του νὰ φέρῃ αὐτὸν μεθ' ἑαυτοῦ ἔνταῦθα ὁ κ. Μητσάκης, ἀλλ' ἔνεκα διαφορῶν λόγων ἐκ τῶν συνήθων τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς δὲν ἐξετελέσθη ἡ ἐπιθυμία τοῦ φιλέλληνος ἡγεμονόπαιδος. Ὁ κ. Μητσάκης εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ διδάσκῃ αὐτὸν τὴν ἑλληνικὴν, ἐξέμαθε δὲ πράγματι ἔκτοτε πολλὰς λέξεις ὡς μεταχειρίζεται δοθείσης περιστάσεως. Ἡ καρδίνα, ἣν παρίσταται ἐν τῇ εἰκόνι φέρων ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐδωρήθη αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀγγλοῦ ναυάρχου Χέβερ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Σουδάνεστρατείαν. Ἐχει δὲ κατὰ τὸ ἀβυσσινιακὸν ἔθιμον, ὅπερ τηροῦσι παῖδες τε καὶ κοράσια, τὴν κεφαλὴν ἐξυρισμένην, γύρωθεν δὲ ὡς ταινίαν ἐκ τριχῶν, ἣτις συμπλέκεται ἔπειτα ὀπισθεν εἰς ἕνα ἢ δύο βοστρύχους καταπίπτοντας. Ἀπὸ πενταετίας εἶνε διοικητὴς στρατιωτικοῦ σώματος καὶ ἐπαρχίας, τοῦ Τιγρέ, μένει δὲ ἐξ ὑπαμοιβῆς κατὰ προτίμησιν ἐν Ἀδοβα καὶ Ἀμάρα. Εἶνε νοσηρονέστατος καὶ μετὰ πολλῆς περιεργείας ἐπεξεργάζεται ἰδίως τὰ διάφορα μηχανήματα, ὅσακις παρουσιάζονται εἰς αὐτόν. Ἐν τῇ εἰκόνι παρίσταται φέρων καὶ τὸ ἡμέτερον παράσημον τῶν ἀνωτέρων ταξιαρχῶν ἀπονεμηθὲν αὐτῷ.

## Η Μ Α Σ Σ Α Β Α

Ἡ Μασσάβα, ἣς τὴν εἰκόνα ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ, εἶνε νῆσος πετρώδης, ἀπρτελουμένη ἐξ ἀπολιθώσεων ὀστρακοδέρμων καὶ κογγυλίων, ἐντὸς τῆς Ἐ-

ρυθρᾶς Θαλάσσης, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀβυσσινίας. Ἀπέχει 170 περίπου μέτρα τοῦ Ταβαλότ, μεθ' οὗ ἐνοῦται διὰ τεχνητοῦ προσχώματος, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι. Τὸ δὲ Ταβαλότ ἀπέχει τῆς ξηρᾶς 780 μέτρα, ἐνούμενον ἐπίσης διὰ προσχώματος μετ' αὐτῆς. Ἀμφοτέρως ταύτας τὰς νήσους κατεῖχον πρὶν οἱ αἰγύπτιοι καὶ ἔπειτα οἱ ἀγγλοί, ἀλλ' ἐγκαταλειφθεῖσας ὑπ' αὐτῶν κατέλαβον οἱ ἰταλοί. Ἐπίσης οὗτοι κατέχουσι καὶ τὸ ἡμίσειαν ὄραν ἀπέχον χωρίον Μουγκούλους, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐξ οὗ ὑδρεύονται οἱ ἐν Ταβαλότ καὶ Μασσάβα. Τρεῖς ὄρας μακρὰν τοῦ χωρίου τούτου εἶνε τὸ Σαάτ, παρ' ὃ ἀναβρύει πηγὴ ἀλμυροῦ ὕδατος, εὐρηται δὲ καὶ ὀχυρώματά τινα, ἀτινα ἤθελαν νὰ καταλάβουν οἱ ἰταλοί, ὅπως ἐκεῖθεν ἐπιβλέπουσιν καὶ δεσπόσουσιν τὴν κάτωθεν ἐκτεινομένην μεγάλην πεδιάδα τοῦ Ἀϊλέτ, ἣτις φθάνει μέχρι τῶν προπόδων τῶν Ἀβυσσινιακῶν ὄρεων καὶ ἦν διασχίζει ἡ ἀγροῦσα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν ὁδός. Τοῦτο δὲ προεκάλεσε τὴν ἐπιθεσίαν τοῦ Ἰωάννου κατ' αὐτῶν. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Μασσάβας ἀποτελεῖται ἐξ 7—8 χιλιάδων αἰγυπτίων, σουδαναίων καὶ Ἀραβῶν ἐκ τῆς ἀπέναντι Ἀραβίας ἀναμίξ. Οἱ Ἕλληνες πρὶν δὲν ὑπερέβαινον τοὺς 20, ἀλλ' ἤδη πρέπει νὰ ἔφθασαν τοὺς 100. Ἐν Ταβαλότ εἶνε τὸ διοικητήριον καὶ οἱ στρατῶνες. Καὶ ἐν ταῖς δύο νήσοις ἐπικρατεῖ θερμότης μεγίστη καὶ σχεδὸν ἀφόρητος. Τὸ θερμόμετρον φθάνει κατὰ τὸ θέρος τοὺς 50 βαθμούς· κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα δὲν καταβαίνει κάτω τῶν 30. Τὸ ὕδωρ εἶνε ἀλμυρὸν, μεταχειρίζονται δ' ἐπὶ τούτῳ μηχανὰς οἱ ἰταλοί ὅπως τὸ καθιστῶσι πόσιμον. Ὁ λιμὴν εἶνε μικρὸς, ἀλλ' εἶνε ὁ μόνος πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀβυσσινίας. Πολὺ ὅμως σπουδαιότερος αὐτοῦ εἶνε ὁ πρὸς νότον κείμενος μέγας λιμὴν τῆς Ζούλας, δυναμένονος νὰ περιλάβῃ πάντας τοὺς στόλους τοῦ κόσμου, ἐξ οὗ εἰσῆλθον τῷ 1867 οἱ Ἄγγλοι εἰς Ἀβυσσινίαν. Αἱ οἰκίαι τῆς Μασσάβας εἶνε ρυθμοῦ ἀραβικοῦ.

## ΤΟ ΕΝ ΑΞΟΥΝ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ

Ἐν τῇ 4ῃ σελίδι τοῦ παρελθόντος φύλλου ἐδημοσιεύσαμεν ἐπίσης, ἐκτὸς τῆς Μασσάβας, καὶ εἰκόνα τοῦ ἐν Ἀξούν ἀνακτοροῦ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου. Τὸ Ἀξούν εἶνε ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ἀβυσσινίας. Ἀποτελεῖται δὲ, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, τὸ ὀλονάνκτορον ἐκ τεσσάρων οἰκημάτων, κεχωρισμένων ἀπ' ἀλλήλων. Ἐν τῷ πρὸς τὰ δεξιὰ μικροτέρῳ ὄλων κεῖνται τὰ γραφεῖα, ἀποθήκαι κλπ. Ἐν τῷ πλησίον αὐτοῦ μεγαλειτέρῳ ὑποδέχεται συνήθως ὁ βασιλεὺς τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχομένους. Ἐν τῷ μέσῳ κεῖται σκηνή, ἣν ἀποτελεῖ τὸ φαινόμενον ἐν τῇ εἰκόνι λευκὸν τρίγωνον, ὀπισθεν δ' αὐτῆς κεῖται ἀνώγειον οἰκημα, ἐν ᾧ κοιμᾶται. Ἐν δὲ τῷ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἄλλῳ κἀθηται πολλάκις καὶ συνομιλεῖ μετὰ τῶν οἰκείων καὶ τῶν στρατηγῶν του. Τὸ ὄλον περιβάλλει μέγα τεῖχος γύρωθεν. Ἐξωθεν δ' αὐτοῦ κἀθηται ἀβυσσινοὶ στρατιῶται. Τὰ οἰκήματα εἶνε στρογγυλά, ὡς ἀνεμόμυλοι χαμηλοί, οὐδεμίαν δ' ἔχουσιν ἐσωτερικὴν διαίρεσιν. Μόνον τὸ ἐν ᾧ κοιμᾶται εἶνε διηρημένον. Εἶνε ἐκτισμένα διὰ χόρτων, διότι αἱ κέρχαμοι εἶνε ἀγνωστοὶ ἐν Ἀβυσσινίᾳ. Μόνον ἐν Ἀδοβα καὶ Ἰντέρτα αἱ οἰκίαι σκεπάζονται διὰ πλκῶν καὶ χωμάτων. Ἀνάκτορα τοιαῦτα τοῦ βασιλέως ὑπάρχουν ἐν Ἀβυσσινίᾳ πλεῖστα, διότι εἰς οἰκονομίᾳ τῶν πόλεων αὐτῆς καὶ ἀν μεταβῆ, κτίζει καὶ ἀνάκτορον. Δὲν μένει δὲ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ὀρισμένη πρωτεύουσα. Τὰ καλλίτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε τὰ ἐν Μακκλέ καὶ ἐν Τέβρα-Ταβόρ.